art har at byde, ligger langt over disse Aldres legemlige og aandelige Kræfter. Men Sløjd betyder, som bekendt, Haandgerning som Opdragelsesmiddel, og hvilket Materiale, der skal anvendes, bliver altsaa et Spørgsmaal af anden Rang, som kan afgøres med særlig Hensyn til Elevernes Alder. Her viser det sig da, at Ler og Papir kunne tilfredsstille alle rimelige Fordringer, saavel fra Børnenes som fra de Voksnes Side.

2. En ny Undervisningsmetode vil Sløjden føre os ind paa. Skolen har hidindtil benyttet sig af umiddelbar eller direkte Efterligning, saaledes at Kundskaberne og Færdighederne overgaa i Elevens Eje uden videre Tankearbejde fra dennes Side. Sløjden kan ganske vist ogsaa tages paa den Maade og maa selvfølgelig begynde saaledes; men snart vil Gangen i Undervisningen dog blive, at man først gennem Maal og bestemte Regler, gennem Tegning og Tænkning, naar til den færdige Genstand; d. v. s. Undervisningen bliver middelbar eller indirekte, og denne Metode i formel Undervisning overført paa de andre Fag vil med Sikkerhed forhøje deres opdragende Betydning. Den samme Tanke er allerede i Færd med at trænge sig frem i Undervisningens Indhold, f. Ex. ved Sprogundervisningen, og naar den gennemføres i større Udstrækning, vil det ad Omveje være muligt at gøre selv det mest tørre Undervisningsstof tiltrækkende for Barnet.

3. Et nyt Syn paa Undervisningen følger med den Motivering, hvormed Sløjden er optaget som Skolefag: Børnene skulle ikke lære Sløjd, fordi de skulle opdrages til Haandværkere, men for at deres legemlige og aandelige Udvikling derigennem kan forhøjes. Den samme Motivering anvendes for at beholdə de gamle Sprog som Skolefag: de skulle tjene til at forhøje Elevernes Dannelsesgrad. Med samme Ret kan, og med samme Nødvendighed skal denne Begrundelse overføres paa alle Skolens Fag: Børnene skulle ikke lære at regne, fordi de skulle være Regnskabsførere eller Regnelærere, men for at deres Værdi som Samfundsmedlemmer derved bliver større. Skrivning er ikke Skolefag, fordi alle skulle være Kaligrafer eller Skrivere, men fordi de skulle kunne fremsætte deres Tanker paa Papiret. Læsning er ikke Skolefag, fordi Børnene skulle gøres til Skuespillere eller Oplæsere, og heller ikke, fordi de skulle kunne oplæse den halve Salmebog uden ad, men for at de gennem Læsning kunne blive delagtige i saa stor en Del af Slægtens aandelige Fælleseje, som de har Brug for. Saaledes kunne vi gaa alle Fagene igennem og komme til lignende Svar, idet de alle maa betragtes og behandles som Opdragelsesmidler.

Skolen vil hermed skifte Karakter for Barnet. Fra en Tvangsanstalt, hvor alt læres, fordi det skal læres, fordi de Voksne paastaa, at det er nyttigt i Fremtiden, vil Skolen overgaa til at blive et andet og for mange bedre Hjem, som tilfredsstiller deres Lærelyst og Virksomhedstrang, og hvor alt læres, fordi Barnet vil lære det, medens alt det holdes borte, som de Voksne anser for skadeligt i Nutid eller Fremtid. Hermed er i korte Træk Programmet givet for Fremtidens Skole.

N. A. Vodder,
Lærer.

Kvindesagen i Norges Storting.

Blandt dettes Papirer findes:

„Dokument Nr. 32. (1891).
Fra Kirkekomiteen.

Forslag til Lov om Kvinders Ansættelse i offenlige Stillinger.

Til Odelstinget.

Flere Kvinder har nu i Henhold til Lov af 14de Juni 1884 afsluttet sine Studier ved Universitetet med den Eksamen, som af Lovgivningen er krævet som Betingelse for at kunne ansættes i Embedsstilling eller meddeles Avtorisation til at praktisere som Sagførere m. v. Og end flere Kvinder vil antagelig i den nærmeste Fremtid følge efter.

Der er imidlertid rejst Tvivl om, hvorvidt den bestaaende Lovgivning kan anses at aabne Kvinder den samme Adgang som Mænd til Ansættelse i Embedsstillinger eller til Beskikkelse i offenlige Stillinger. Man bør derfor formentlig søge disse Tvivl løste ved en Udtalelse af Lovgivningsmyndigheden paa samme Maade, som lignende Tvivl løstes ved Lovene af 14de Juli 1882 og 14de Juni 1884.

Jeg tillader mig derfor at foreslaa følgendé

Lov
om Kvinders Adgang til Ansættelse i offenlige Stillinger.

Kvinder er ligestillede med Mænd til Ansættelse i Embeder eller til Beskikkelse i andre offenlige Stillinger, naar de har underkastet sig de i saa Henseende i Lovgivningen foreskrevne Eksamener og for Øvrigt fyldestgør de fastsatte Betingelser for at indehave saadanne Embeder eller Stillinger.

Kristiania den 9de Februar 1891.

Ærbødigst
H. E. Berner.

Vedtages.
V. A. Wexelsen."

„Vedtages" betyder, at et Medlem af Stortinget anbefaler Forslaget. Bankdirektør *H. E. Berner* er nemlig ikke længer Stortingsmand. At Pastor *Wexelsen* ikke længe efter, at han satte sit Navn herunder, er bleven norsk Kultusminiser, er imidlertid et godt Varsel. Wexelsen var ogsaa Medlem af Stortingets Fredsforenings Bestyrelse, hvis Formand *V. Ullmann* er.

En mærkelig Tankegang.

Med nogen Forundring har vi set, at Hr. O. Madsens ellers smagfulde Pen i „København" for 10. Maj har nedladt sig til en — om vi saa maa sige — mindre nobel Vending.

Det er i Artiklen „I Flanken", at Hr. O. M. siger:

„Et Flankeangreb, som det, han (Redaktør Borchsenius) her har rettet mod mig, der for Tiden er under Tiltale for Oversættelsen af „Smukke Ven", er i alt Fald saa lidt mandigt, at det snarere kan stemples som fruentimmeragtigt i sin Lavhed."

Det kunde være ret interessant at vide, hvad Hr. O. Madsen forstaar ved fruentimmeragtig Lavhed, i Modsætning til mandfolkeagtig dito, eller om han mener, at den sidste Vare slet ikke findes.

Det skulde gøre os ondt for Hr. O. M., om han har gjort saa sørgelige Erfaringer med Hensyn til Kvindernes Lavhed, at den forekommer ham som noget eneraadende, og vi ønsker ham oprigtigt, at han i Fremtiden maa faa et lysere Blik paa Kvindeverdenen. Thi om der end kan findes femenine Lavheder blandt Menneskebørnene, saa tillader vi os dog at tro — indtil Hr. O. M. har overbevist os om det modsatte — at den Mulighed ikke er helt udelukket, at de maskuline Lavheder uden Vanskelighed vil kunne hamle op mede feminine. Ærb.

Gerda og andre Kvinder.

Paa Vildspor.

Hr. A. taler i sidste Nr. af „Hvad vi vil" om, at mit „spydige" Indlæg var skrevet af Trang til at give en Ærgrelse Luft, hvorfor han ikke vil gaa nærmere ind derpaa, og saa ofrer han (meget konsekvent) mig næsten en hel Spalte.

Nej, det var en helt anden Følelse end Ærgerlighed, hans „Kvindesport" vakte, thi jeg mener, at Renlighed er ét, Sport et helt andet. — Hr. A. skriver, at han ikke har kaldt det Sport at børste Tænder og lukke Vinduer op; hvorfor i al Verden har han da blandet disse Ting ind i sin Sportsartikel?

Endvidere skriver Hr. A.: „Her hjælper ingen Fraser og ingen Vrede." Hvor er Fraserne og Vreden i mit lille Indlæg? Find Katten!

Naar Hr. A. skriver, at jeg er ærgerlig og vred over Sporten, er han fuldstændig paa Vildspor. Jeg er tvertimod netop glad ved Sporten og dyrker den, saa vidt min Tid og mine Midler tillader; men derfor behøver jeg da ikke at blive begejstret for Hr. A.'s umotiverede Omsorg for Kvindens Paaklædning og Renlighed, Hr. A. kan jo hellere tage sig lidt af Mandens; den kan saamæn nok trænge til det. *Meta.*

Kvindelige Fagforeninger i England *).

Dannelsen af kvindelige Fagforeninger er utvivlsomt et vanskeligt Arbejde og er ofte blevet erklæret for umuligt. Det er sandt nok, at mange alvorlige Forsøg paa at forene arbejdende Kvinder er mislykkede, dog er det ingenlunde Tilfældet, hvad der nylig baade er sagt og skrevet fra forskellig

*) Efter „Fortnightly Review" Forfatter Frk. Florence Rautledge.